





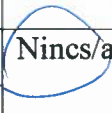


ELŐTERJESZTÉS

**Szigetvár Város Önkormányzat Képviselő-testülete
2015. március 26-i ülésére**

Tárgy: Előterjesztés a Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjtemény közérdekű kiállítóhely muzeális intézmény fenntartói feladatai átvételének előkészítéséről

Melléklet: Röviden a Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjteményről
Képirás című internetes folyóirat cikke
Működési engedély
Működési engedély módosítása

Előterjesztő:	Dr. Vass Péter polgármester	
Készítette:	Málek Andrea Kulturális, Ifjúsági, Civil és Nemzetközi Kapcsolatok Bizottsága Elnöke	
Előadó:	Dr. Vass Péter polgármester	
Tárgyalja:	Kulturális, Ifjúsági, Civil és Nemzetközi Kapcsolatok Bizottsága	2015.03.
	Településrészi Önkormányzatok	-
	Települési Nemzetiségi Önkormányzatok	-
Véleményezte:	Dr. Vass Péter polgármester	
	Varga Zoltán alpolgármester	
	Fazekas Róbert önkormányzati tanácsadó	
	Titkársági Osztály	
Határozat/rendelet elfogadása:	Egyszerű többség	
Törvényességi véleményezésre bemutatva:	Csökliné Dr. Valler Mária aljegyző	
	Dr. Gruber Adél jogi előadó	
Törvényességi észrevétel:	Csökliné dr. Valler Mária aljegyző 	Nincs/az alábbi: 
Előzmény/korábbi döntés:	-	
Terjedelem:	oldal	

ELŐTERJESZTÉS

Szigetvár Város Önkormányzata Képviselő-testületének

2015. március 26-i ülésére

Tárgy: Előterjesztés a Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjtemény közérdekű kiállítóhely muzeális intézmény fenntartói feladatai átvételének előkészítéséről

Előterjesztő: Dr. Vass Péter polgármester

Tisztelt Képviselő-testület!

A 2015. március 5-én megtartott ülésen határozott Szigetvár Város Önkormányzat Képviselő-testülete a közművelődési feladatok újragondolásáról. A 63/2015. (III.05.) Kt. sz. határozattal elfogadott cselekvési terv értelmében 2015. március 31-ig megtörténik a Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjtemény közérdekű kiállítóhely muzeális intézmény fenntartói feladatainak átvétele.

Az intézmény 2012-ben kapott működési engedélyt, fenntartója jelenleg Boldogasszonyfa Községi Önkormányzat. Az intézmény szakmai besorolása közérdekű muzeális kiállítóhely (2.sz. melléklet). A gyűjteményi anyag tulajdonosa a Képirás Művészeti Alapítvány valamint a Magyar Elektrográfiai Társaság, akik kölcsönbérleti szerződés keretében adták át az anyagot az intézmény fenntartója részére. A két kölcsönbérleti szerződés értelmében összesen 227 műalkotás került a Gyűjteménybe.

A Gyűjtemény szakmai vezetője N. Mészáros Júlia művészettörténész, muzeológus, főiskolai docens.

Az intézmény székhelye jelenleg is Szigetváron található, a Szabadság u. 2-ben. A gyűjteményi anyag a Vigadó Kulturális Központból való kiköltöztetése óta raktárban van, illetve időszakos kiállításokon kerül bemutatásra.

A muzeális intézmény fenntartói jogának átvételét követően lehetőség van a tevékenységi kör bővítésére, így az intézmény keretei közé beemelhető a Várban létrejövő kiállítás, a Török-Ház valamint a bosnyák helytörténeti kiállítás is, mely a kiállító terek későbbi költséghatékony, összehangolt működtetését biztosítja.

Az intézmény fenntartói jogának átvétele előzetes egyeztetést igényel a jelenlegi fenntartóval, valamint szükséges a működtetési keretek áttekintése, meghatározása.

Kérem a Tisztelt Képviselő-testületet, hogy döntsön a jelenlegi fenntartó Boldogasszonyfa Községi Önkormányzattal való tárgyalás megkezdéséről, valamint fenntartással járó feladatok előkészítéséről.

Határozati javaslat:

Szigetvár Város Önkormányzatának Képviselő-testülete az „Előterjesztés a Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjtemény közérdekű kiállítóhely muzeális intézmény fenntartói feladatai átvételének előkészítéséről” című előterjesztést megtárgyalta és az alábbiak szerint határozott:

1. Szigetvár Város Önkormányzatának Képviselő-testülete a Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjtemény muzeális intézmény fenntartói jogának átvétele tárgyában tárgyalást kezdeményez Boldogasszonyfa Község Önkormányzatával.

2. Szigetvár Város Önkormányzata megvizsgálja az intézmény működtetésére vonatkozó szakmai és gazdasági kérdéseket, előkészíti az intézmény tevékenységi körének bővítését, helytörténeti és egyéb gyűjtemények és kiállítások anyagának beemelését az intézménybe.

Felelős: Dr. Vass Péter polgármester

Közreműködő: Csökliné dr. Valler Mária aljegyző

Csordás Árpádné osztályvezető

Határidő: 1. pont: azonnal, illetve folyamatos, 2. pont: azonnal, illetve 2015. május 31.

Szigetvár, 2015. március 20.



Dr. Vass Péter
polgármester



Röviden a Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjteményről

A budapesti székhelyű Magyar Elektrográfiai Társaság és a Szigetvár Kultúr- és Zöld Zóna Egyesület közreműködésének eredményeképpen 2010-ben nyílt meg a Bohár András Magyar Elektrográfiai Múzeum c. állandó kiállítás, rövidebb nevén a „BA MEM”, Szigetváron, a Vigadó Kulturális Központban.

A Gyűjtemény 2012 márciusában kapott működési engedélyt. Jelenleg ideiglenes helyszínen, a szigetvári Sóház Galériában tekinthető meg a kiállítás, mely keddtől szombatig látogatható.

A múzeum névadója a fiatalon elhunyt Bohár András (1961-2006) filozófus, tanár, esztéta, a Magyar Elektrografikai Társaság alapító és vezetőségi tagja, a magyar avantgárd meghatározó alakja, és az elektrografika jeles úttörője.

Az elektrográfia egy egészen fiatal 21. századi művészeti ágazat, melyben modern médiumok: fénymásolók, szkennerek, számítógépes programok stb. felhasználásának segítségével a művészek forradalmian új képi világokat álmodnak meg és tesznek valósággá, láthatóvá. Lassan negyedszázados múltja során nemzetközileg elismert és díjazott művészeti ággá nőtte ki magát ez a technika.

2008-ban született meg az igény a magyar elektrográfiai munkák központi gyűjteménnyé történő összefogására. Számos alkotó munkája mellett, az állandó kiállítás anyagai közé tartozik Bohár András, Sándor Edit, Haász Ágnes, Bártai Sándor, Lux Antal, Szombathy Bálint, sőt L. Simon László munkái is. A műfajjal foglalkozó hasonló gyűjtemény legközelebb Spanyolországban található.

2013-tól a Gyűjtemény munkatársai tematikákat dolgoztak ki a 7-10 valamint a 11-14 éves korosztály számára, melyek alapján múzeumpedagógiai órákat, tematikus foglalkozásokat, múzeumi napokat tartottak Szigetvár, Dencsháza és Szentlászlói általános iskolásai számára.

A fentebb már említett Kultúr- és Zöld Zóna Egyesületnek nagy szerepe van még az elektrografikai országos tárlatok, szimpozionok szervezésében, elektrográfiai kiadványok támogatásában, ezáltal is segítve ezen új műfaj kibontakozását és népszerűsítését. Mindennek köszönhetően Szigetvár az elmúlt közel 15 év alatt az elektrográfia vidéki központjának nevezhető.

Az elmúlt években a Gyűjtemény bemutatkozott Erdélyben (Csíkszereda, Sepsiszentgyörgy, Kolozsvár), a Vajdaságban (Zenta), Horvátországban (Zadar, Csáktornya, Prelog) és nem utolsósorban Magyarországon (Budapest, Pécs, Balatonalmádi).

Megnyitása óta számos hazai szaklapban jelent meg a Gyűjteményt bemutató, méltató írás.

KÉPZŐMŰVÉSZET

Vass Norbert: A múzeum mint metafora – a szigetvári Bohár András Elektrográfiai Múzeumról

2012. október 31. szerda • Hozzászólások kikapcsolva

Foglyul ejthetjük-e a képeket? Azzal, hogy kimerévítjük, vajon megköthetjük, megragadhatjuk-e az időt? Biztosak lehetünk-e abban, hogy egyáltalán valóságosan létező térrészt rögzítünk? Paul Virilio *Az eltűnés esztétikája* című esszéjében egy Lartigue-interjút idéz. Amikor a látvány csapdába csalásának lehetőségéről kérdezik, a francia fotográfusnak kisgyermekkorai emlékei jutnak eszébe. *„Félig behunytam a szemem – emlékszik vissza Lartigue –, csak keskeny rést hagytam, s azon keresztül néztem, amit látni akartam. Aztán háromszor megfordultam magam körül, s azt gondoltam, hogy így elfogtam, csapdába csaltam, amit néztem, hogy végtelenségig megőrizhetem nem csupán a látottakat, de a szagokat, a hangokat is.”* Hozzáteszi még, hogy idővel rá kellett jönnie: ez a trükk sem működik tökéletesen. És ettől fogva technikai eszközöket vett igénybe céljának – a körülötte zajló események optikai noteszlapokra történő feljegyzésének – elérése érdekében. Fényképeket készített.

A fotográfiához hasonlóan, a sosem látottat vizsgáló elektrográfia is elfog, felmutat. Akár Edgerton szuperrövid-zárídejű fényképei, vagy legújabban a sportközvetítések HD-képei, melyek egyaránt egy szabad szemmel érzékelhetetlen világot tesznek manifesztté. Előbbiektől megkülönbözteti viszont az elektromossággal író alkotót, hogy neki állandó játszótársa a bizonytalan kimenetelű, műhelyinasa a véletlen. Méliés-t is egy „baleset” segítette a stop-trükk felfedezéséhez, s az előre nem látható, sőt, a szakszerű eszközhasználat szemszögéből hibának tekinthető deformáció az elektrográfiának is sajátja.

A megkötés, a megköthetés, az elejtés ősi szándék. Mint minden művész, az elektrográfus is törekszik rá. Ő méghozzá egy nem mindennapi érzékletet, egy nem úgy létező, gyakran torz valóságdarabot csal csapdába. Elő-, majd életre is hívja azt – le sem tagadhatná tehát, hogy felmenői között fontos helyet foglal el a fényképezészet. Ahhoz, hogy a tér-idő ingoványos alkonyzónájában el tudjon igazodni, az elektrográfiával

VÁLASZTÉK:

Kategória kiválasztá



MAGYAR
ELEKTROGRÁFIAI
TÁRSASÁG



BA MEM

KERESÉS

Search...

As 58 személy ajánlja ezt.

As A dobozos ember – Raum Attila filmj Sándorról
19 személy ajánlja ezt.

As Kolmont Enikő: Honnan jöttünk, hol hová tartunk?
28 személy ajánlja ezt.

As Vass Norbert: A múzeum mint metafora – szigetvári Bohár András Elektrográfiai Múzeumról
5 személy ajánlja ezt.

foglalkozó művész számára elengedhetetlen, hogy látását a láthatatlan észleléséhez élesítse. A felderítés idejére ezért – mint vadász a távcsövet –, afféle kiborg-kontaktlencseként egy másként látó technikai eszköz szemét veszi kölcsön. Fénymásolóval, faxszal, szkennel, számítógépes algoritmusokkal cserkészi be prédáját. Ám amint kelepcebe csalott a vad, már nem az érzékelését meghosszító protézis-szervvel nézi azt többé az alkotó, hanem saját szemével vizsgálja meg a leterített áldozatot.

Persze arzenálja roppant gyorsan fejlődött. Elég csak arra gondolnunk, hogy a hetvenes években a maitól elképesztő mértékben különböző például egy fénymásolt papírlap keletkezésének története, s ennél fogva a végtermék (helyi)értéke is. Akkoriban percekig tartott, míg a nyomtatás nyűgösztörögve-nyivákolva egyáltalán elkészült. Napjainkra viszont nemcsak a profi, gyors, halk és hibátlan nyomtatók költöztek be irodáinkba, otthonainkba, mindennapjainkba, hanem már a falnyi xeroxokkal, a kazettás, kergült-magas hangon rikoltozó Commodore-okkal, a sivitő faxokkal, és a kattogó PC-kkel szemben érzett hűvös-szkeptikus fogadtatásnak is oda. Csendesebb lett a technicizált világ, így hozzánk szelődött valahogy. Ezért aztán mi, mai iPad-olvasó, okostelefonos twitter-nemzedék, hajlamosak vagyunk úgy gondolni, a technikamagánosítás és vele a képek magunkhoz szelődítése flottul ment.

Pedig dehogy. Magam a huszadik század utolsó évtizedének fésületlen jelfogási kísérleteit éltem át. A kilencvenes évek derekán, tizenévesként órákig gubbasztottunk a rádió mellett, bízva, hogy a számolatlanul játszott sláger után a műsorvezető felkonferálja végre kedvenc nótánkat. Amit aztán – ha szerencsénk volt – mágnesszalagra rögzíthettünk, és persze bosszankodtunk, ha a lecsengető taktusok közé valami idétlenséget recsegett az éter korlátlan ura, a rádiós. Ugyancsak mi – Közép-Európa első MTV-generációja, mit se tudva Bret Easton Ellis képektől megcsömörített regényhőseiről – hamarosan klipeket, imágókat is kaptunk az imádott hang-szalagok mellé, s a konyhai rádiótól a nagyszobában domborodó ormóttan képcső mellé tettük át táborhelyünket. Szintúgy végeláthatatlan délutánok teltek el. Ezentúl videók vásárlásával. Noha ennek alig tizenöt éve, manapság, hogy az izlésünket számon tartó keresőmotorok, akár egy betű alapján is felismerik, melyik dalt hallgatnánk/néznénk szívesen, mindez valósággal történelem-előttinek hat. De hát nemcsak a Polimer és TDK kazetták megnyúlása vezetett sajátos és egyedi torzulásokhoz, hanem a „szabadkonstruktív beállítódás” jegyében a faxgépek és fénymásolók is rendre köpködtek az elsődleges felhasználás szempontjából hibásnak számító, digitális művésze számára viszont éppen ezért érdekes jeleket.

A vadással – hogy a hasonlatot még tovább fűzzük – rokonítja az elektrográfust az is, hogy mindketten valami különleges zsákmány elejtésére törekszenek, ám tevékenységük abból a szempontból eltér viszont, hogy az elektromosságot munkatársául fogadó művész csak a ravasz meghúzása – vagyis a fénymásoló indító gombjának megnyomása, a szkennel letapogatófelületének működésbe hozása, a kiválasztott

LINKEK:

ARNOLFINI SZALON

ESTEROMIÁL

KAPOSVÁRMOST.HU

SPANYI LNÁTHA
MŰVÉSEK TÁRSASÁGÁNA

Ulfotos
TUDALOM MŰVÉSZET TÁRSASÁGON

Patak Könyvek

raumfilm.hu

A víz alatti város

ap@krif

KULTor.hu

Kéltoll

Szeifert Judit blogja

speciális effektus(ok) hozzáadása – után láthatja, mire is „lött” tulajdonképpen. Bohár András, a honi elektrográfia legfontosabb esztétája, filozófusa, illetve alkotója *szabad cselekvés*nek nevezi ezt a módszert. Az alkotó akkor tesz eleget a *szabad cselekvés* kreatív kiszámíthatatlanságának – írja Bohár *A fénymásolás művészetéről* című tanulmányában –, ha nem a működésmódnak megfelelő előírások szerint közeledik a gépekhez, hanem egy sajátosan kimunkált metódus íratlan törvényeit követi ehelyett. Az autonóm eszközhasználat kezdetben véletlenszerű munkafázisai persze idővel tudatosuló sztenderdekké alakulnak. Csakis az alkotóra jellemző, sajátos kézjegyekké.

Ide tartozik tán az is, hogy Virilio a protézisekhez folyamodás szándékát afféle koncentrált, szigorú kontroll alatt tartott tudatmódosulásnak, „ellenőrzött transznak” nevezi. Az „ellenőrzött transz” az idő kimerevítésére, a sebesség tettenérésére, a képek foglyul ejtésére kiválóan alkalmas módszer. Így működhet valószínűleg Burgess *Gépnarancs*ának a szemhéjak lehunyását megakadályozó masinája és ellenőrzött transzt látunk alighanem a Philip K. Dick novellájából készült *Total Recall* című filmalkotásokban is, amint épp Arnold Schwarzenegger, vagy Colin Farrel fejébe ültetnek épp be heroikus emlékeket.

Ha a trófea értékes – ha egyedi, játékos, különös ritmikájú a nyakon csíptet valóságdarab –, kezdődhet a preparálás, vagyis az elektrográfiaik esetében az előhívás, a nyomtatás. Végül aztán megbecsült helyre kerül a kép, a skalp kiállítatik. Múzeumba szállítják. A múzeum pedig nemcsak feltár, hanem végérvényesen fogságba is ejt. A régiek úgy hitték, az ellenség koponyájának kikészítésével, a rettenetes lerajzolásával csapdába csalják, láncra verik a félelmet, uralmuk alá hajtják az ismeretlen. A barlangokhoz, kultikus temetőkhöz hasonlóan minden műtárgyakat gyűjtő intézmény elejtett pillanatokot tart fogva. Véleményem szerint az elektrográfiai múzeum alapításának ötlete is a valószerűtlen, az éppenhogy létező megragadásán alapszik tehát. A felmutatás markáns aktusán, és a megőrzés praktikumán túl persze a múzeum nyilvánvaló célja az esztétikai iránymutatás, a kanonizáció is.

A fentebb már említett Bohár András a hazai elektrografiának nemcsak kísérletező úttörője, hanem esztétikai megalapozója, hírvivője, ideológusa is. Kezdetől fogva figyelte és méltatta az 1990-ben indult *Árnyékkötők* című folyóirat körül csoportosuló művészek munkáját. Évről évre fontos periodikákban közölt kritikákat, esszéket azokról a honi alkotókról, akik elektronikus médiumok felhasználásával készítették a műveiket. Ezzel voltaképpen az új műfaj esztétikumát helyezte tágabb kontextusba. Bohár – aki alapító és vezetőségi tagja volt továbbá a Magyar Elektrográfiai Társaságnak is – sokszor vendégeskedett Szigetváron. A városkába először a kaposvári Képrás Művészeti Alapítvány jóvoltából került elektrográfiai kiállítás, a fiatal műfaj aztán, a Szigetvári Kultúr- és Zöld Zóna Egyesület szíves vendéglátását élvezve hamar otthonra lelt a déldunántúli kisvárosban. Az ezredfordulótól kezdve a Magyar Elektrográfiai Társaság állandó társrendezője lett a rendszeressé váló tárlatoknak,

illetve a szintén Szigetvárhoz köthető Országos Elektrográfiai Szimpóziumoknak is. Így egyáltalán nem meglepő, hogy amikor 2008-ban felmerült egy központi gyűjtemény létrehozásának ötlete, az addigra már a műfaj vidéki fellegvárának számító Szigetvár kínálkozott legalkalmasabb helyszínnek.

A Magyar Elektrográfiai Múzeum a fiatalon elhunyt Bohár András nevét vette fel, átmeneti otthonra pedig a Makovecz Imre tervei alapján készült szigetvári Vigadó épületében lett. A BA MEM 2010 augusztusában nyit meg a nagyközönség előtt. Egy fedél alá igyekezett gyűjteni, egy térben megmutatni a magyar elektrográfia legfontosabb alkotásait. Felvezető kiállítására a Magyar Elektrográfiai Társaság és a Képirás Művészeti Alapítvány archívumából, valamint szerzői adományokból kerültek alkotások. A *Magyar elektrográfia 1980–2010* című tárlat a műfaj első harminc évének kérdésfeltevéseit és válaszait, útjait és lehetőségeit tekintette át. Információim szerint – noha ezek nem első kézből származnak, mivel az intézmény többszöri megkeresés után sem választott az állományra vonatkozó kérdéseimre – jelenleg hozzávetőleg ötven alkotó, közel háromszázötven munkája van a Bohár András Magyar Elektrográfiai Múzeum állományában. Bizom benne, hallani fogunk e remek kezdeményezés jövőre vonatkozó terveiről, az új helyszínről, azt viszont leszögezhetjük, hogy Makovecz befejezetlen színházépülete a befogadó-, vendégházként funkcionáló Vigadó Kulturális Központ a művészi szcéna kanonizálásában így is elvitathatatlan szerepet játszik.

Winkler Ferenc így jellemzi a belső tér hangulatát: *„Az épületbe annak üvegportálja felől belépve Makovecz sajátos, összetéveszthetetlen világa fogad. Vékonyodó-elágazó oszlopok, főkről »kivirágzó« tetőszerkezetek, rozetták, faburkolatok. Beton, üveg és fa. A gerendák, oszlopok között csavargó verőfény selymesen izgalmas hajlatokra, árnyékokra, fehérre, barnára, átlátszóra, fényben fürdő részletekre csodálkoztat rá. Az egész belső tér tele izgalommal, feszültséggel és – ugyanakkor – nyugalommal. Tiszta, egyszerű, sima felületekkel. Átláthatósággal.”*

Winkler szavából is megsejtjük: a Vigadó nem par excellence kiállítási tér, az impozáns épületbelső ezért bizonyára nem kis kihívás elé állította a műtárgyak installálóját. Ám ők a lehetőségekhez képest ötletesen – ha nem is kifogástalanul – töltötték ki a tárlat rendelkezésére álló hajmeresztő-csodaszép tereit. Még be sem léptünk a turbánszerű építmény tágas-fényes csarnokába, a homlokzat félkörívű üvegfelületére tapadó nagyméretű nyomatok fogadtak. A képek a karéj belső felén is folytatódtak, ezért ha derűs napon tértünk be a Vigadóba, úgy érezhettük magunkat, mintha egy napsugár világította, hatalmas diavetítő gyomrában lennénk. Az emeletre vezető széles lépcsősor elszűkül és csacskán kacskaringóssá lesz, hogy fent újból kitáguljon a tér.

Az emeletre érkezőt égbe néző, vékony gerendák, illetve Géczi János, Lux Antal, fenyvesi Tóth Árpád és Joseph Kadar munkái fogadták. Aztán Bohár *Reduktív költészet* című sorozatának darabjai, Rodolf Hervé *Naptár*-szériája, és a falielelet roppant méreteit kihasználó Sándor Edit-

drapériák vezették a látogatót a szűk folyosó irányába, aki úgy érezhette, várfalak őrtornyait összekötő keskeny járatban kalandozik. A bunkerszerű, boltíves bástyában végződő gang egészen közel szorított Dávid Vera, Harangozó Ferenc, Olajos György, Szombathy Bálint, Kováts Borbála és Herendi Péter munkáihoz, de a tartógerendák rengetegébe, illetve az ablakok közti résekbe is kerültek alkotások. A műtárgyak szétszórattak az összetett térben, így nem volt könnyű befogadni a tárlatot. Ráadásul a fényviszonyok is igen zavaróan hatottak időnként. Mégis – vagy talán éppen ezért? – a kiállított művek és az őket befogadó tér között sajátos izzás keletkezett. Az organikus épület buja ornamentikája ugyanis különös kontrasztba került a virtuális valóságokat ábrázoló művekkel.

Ha az intézmény tovább is vándorolt Makovecz színház-templomából, az elektrográfia – úgy hiszem – semmiképpen nem szakad már el Szigetvártól. Első hallásra különös helyszínnek tűnhet tán a múzeum egy olyan szívesen kísérletező műfaj számára, mint az elektrográfia. Ám az alkotások intézményi gyűjtése, szelekciója és kiállítása nemcsak legitimitást teremt, hanem további, ismeretlen utak felfedezését is segítheti. Azzal méghozzá, hogy megteremti a még ma is pimaszul fiatal műfaj történelmi áttekintésének lehetőségét. Rendszerezi, feldolgozza, katalogizálja a folyamatosan bővülő gyűjtemény anyagát. Alighanem fontos szempont lehet a honi elektrográfia befogadás-, és hatástörténetét vizsgálók számára, hogy a Vigadóban kiállított anyag átmeneti jellege okán kiváló metaforájaként szolgál a földalattiságból a kanonizáció útjára lépett, a technika demokratizálódásával nagykorúvá, és egyre szélesebb körben elismertté lett elektrográfia térnyerésének.

Az írás a szerző Pannon Tükör 2012/3. számában megjelent dolgozatának bővített változata.

Tetszik. Megosztás 8 ember kedveli. Az ismerőseid közül te lehetsz az első.

Elküldtöm

Tags: Bohár András Magyar Elektrográfiai Múzeum

IV. Elektrográfiai Szimpózium képzőművészet Vass Norbert

← Ország László.
Elektrográfia-képzés a
felsőoktatásban

Komcr Zoltán
Ragadozószerek →



Az érvényesség tartamára vonatkozó megjegyzések: Megújítás adatváltozás miatt
Nyilvántartási szám: MK/7096/2013

MŰKÖDÉSI ENGEDÉLY

A muzeális intézményekről, a nyilvános könyvtári ellátásról és a közművelődésről szóló 1997. évi CXL. törvény 40. § (1) és (4) bekezdéseiben foglalt jogkörben a

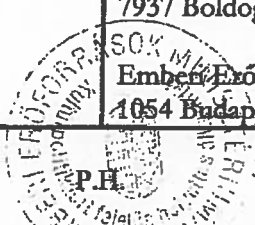
Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjtemény

elnevezésű muzeális intézmény számára,
melyet a kultúráért felelős miniszter az alábbi adatokkal vett nyilvántartásba.
Az itt bejegyzettektől eltérő adatok csak a működési engedély módosítása után használhatók.

A MUZEÁLIS INTÉZMÉNY ADATAI:

Székhelye:	7900 Szigetvár, Szabadság u. 2. Baranya megye
Alapítási éve:	2012
Szakmai besorolása:	Közérdekű muzeális kiállítóhely
Gyűjtőköre: (közérdekű muzeális kiállítóhely esetében szakterülete és állandó kiállításának témája)	Képzőművészet: elektrográfia
Gyűjtőterülete:	
A gyűjteményi anyag tulajdonosa:	Képirás Művészeti Alapítvány 7400 Kaposvár, Füredi u. 14. I/4. Magyar Elektrográfiai Társaság 1116 Budapest, Adony u. 8.
A muzeális intézmény fenntartója:	Boldogasszonyfa Község Önkormányzata 7937 Boldogasszonyfa, Kossuth Lajos u. 24.
Szakmai (muzeológiai) irányító szerve:	Emberi Erőforrások Minisztere 1054 Budapest, Akadémia u. 3.

Budapest, 2013. február 5.



Az Emberi Erőforrások Minisztériuma Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 4/2013. (I. 31.) EMMI utasítás alapján az emberi erőforrások minisztere nevében eljárva:

ZÁRADÉK
A fényképezés, a videó felvételei
mindentek megengedettek, a másolatot
aláírásommal hitelesítem!
Szentlőrinc, 2013. év. 02. hó. 23. nap.
Hammerstein Judit
Köztisztviselő

Hammerstein Judit
Kulturpolitikáért felelős helyettes államtitkár



EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA
MINISZTER

Ügyszám: 7096-1/2013/KOZGYUJT
Ügyintéző: Varga Noémi
Tárgy: muzeális intézmény működési engedélyének módosítása

Boldogasszonyfa Községi Önkormányzat (7937 Boldogasszonyfa, Kossuth L. utca 14., törzskönyvi azonosító száma: 334550, képviselőre jogosult: Neiczerné Jaksa Szilvia polgármester) fenntartó (a továbbiakban: ügyfél) által a **Bohár András Magyar Elektrográfiai Gyűjtemény** (7900 Szigetvár, Szabadság u. 2., korábbi működési engedély száma: MK/373/2012) elnevezésű muzeális intézmény működési engedélyének módosítása iránti kérelme alapján indult eljárásban az emberi erőforrások minisztere (a továbbiakban: hatóság) meghozta a következő

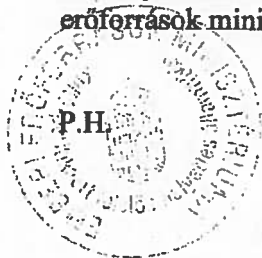
HATÁROZATOT

A hatóság a működési engedélyt a kérelemnek megfelelően módosítja.

Az ügyfél teljes személyes illetékmentességben részesül.
Egyéb eljárási költség nem merült fel.

Budapest, 2013. február „01.”

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 4/2013. (I. 31.) EMMI utasítás alapján az emberi erőforrások minisztere nevében eljárva:



Judit Hammerstein
Hammerstein Judit
kultúrpolitikaért felelős helyettes államtitkár

Melléklet: működési engedély
Készült: 2 példányban
Kapják: Ügyfél
Irattár

